Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

Waarom de Kerstman te Laat Was

Weet je nog die kerst dat de Kerstman heel laat was? Misschien wist je niet waarom, dus ik zal het je vertellen.
Hij was dat jaar eigenlijk heel vroeg vertrokken, zodat iedereen zijn cadeautjes op kerstdag zou hebben. De eerste plek waar hij stopte, was op het dak van een groot huis. Hij pakte de grote zak uit zijn arrenslee en verdween door de schoorsteen.
Maar nauwelijks was hij uit het zicht, of de vreemdste wezentjes verschenen. Ze kwamen van achter de luiken, sprongen van onder de dakrand op het dak en kwamen zelfs uit de regenpijp tevoorschijn. Deze wezens droegen groene jasjes en rode mutsen die strak om hun ronde gezichtjes zaten. Hun benen en spitse voetjes waren bedekt met rode leggings. Het waren de aardmannetjes, gekleed voor de winter.

De aardmannetjes keken in de zakken op de slee van de Kerstman. Eén zei: "Helemaal niets voor ons!"

"Vorig jaar en het jaar daarvoor ook al niet," zei een ander.

"Dit jaar krijgen we wel wat," zei een aardmannetje, terwijl hij op het gewei van een rendier sprong. "Laten we zijn slee nemen en onszelf bedienen!"
Ze klauterden in de slee, op de ruggen van de rendieren en zelfs op hun geweien. Met hun spitse schoenen prikten ze de rendieren, en weg vlogen ze als de wind – de vallei in, over de bergen en het bos in, naar het huis waar de aardmannetjes hun vergaderingen hielden.
De aardmannetjes sprongen op de grond en bonden het voorste rendier aan een boom. En toen had je moeten zien hoe ze de slee uitlaadden! Boeken werden de ene kant op gegooid en poppen de andere, totdat de grond bezaaid was met tollen, ballen, poppenwagens en allerlei soorten speelgoed.

Toen ze bij de sinaasappels en het snoep kwamen, riepen ze: "Hier is al het lekkers!"

Snel renden ze het huis in en legden de traktaties op tafel, die ze al gauw vulden met alle leuke dingen die de Kerstman voor de kinderen had ingepakt.
Na een tijdje hoorden de aardmannetjes in het huis een luid lawaai. Toen ze naar de deur gingen, raasde er een trein van speelgoedwagentjes voorbij, gevuld met aardmannetjes, die tegen een boom botste, waardoor de aardmannetjes alle kanten op vlogen.

Een andere groep aardmannetjes zat op een hobbelpaard, terwijl anderen zich rond een prentenboek verzamelden en er met grote belangstelling naar keken. "Kom binnen en eet al het lekkers op voordat de Kerstman ons vindt!" riepen de aardmannetjes in het huis. Alles werd neergegooid en alle aardmannetjes renden naar binnen.
Ze zaten net rond de tafel en proefden van de lekkere dingen, toen er op de deur werd geklopt. Een fee kwam binnen.

"Wacht!" zei ze, terwijl ze haar toverstaf ophield, en elk aardmannetje stond op.
"Weten jullie wel," zei de fee tegen hen, "dat jullie veel verdriet in de wereld zullen veroorzaken door de slee van de Kerstman mee te nemen en al het snoep, de noten en andere dingen op te eten? Kinderen wachten op hun kerstfeest, en jullie zullen het verpesten, tenzij jullie alles terug in de slee leggen zoals jullie het gevonden hebben en het terugbrengen naar de Kerstman."
"Jullie scheppen altijd op dat jullie helpen om mensen gelukkig te maken, en nu doen jullie juist iets wat duizenden kinderen ongelukkig zal maken."
De aardmannetjes keken elkaar aan. Toen zei er één: "Ik denk dat de fee gelijk heeft."
"Het is niet de Kerstman die zal lijden, het zijn de kinderen," zei een ander.

"Daar hebben we nooit aan gedacht," voegde een aardmannetje eraan toe. "We leggen alles terug." Wat werkten ze hard! Ze moesten al het speelgoed oprapen dat ze op de grond hadden gegooid en al het fruit, snoep en noten van de tafel terugdragen.

Het was middernacht toen ze klaar waren. Net toen ze de rendieren losmaakten, kwam de Kerstman door het bos. Hij was buiten adem, want hij had gerend, de sporen van de rendieren volgend. Zo had hij ze gevonden.

Toen de aardmannetjes hem zagen, renden ze zo snel als ze konden het huis in en verstopten zich.

"Dus, dat is het probleem," zei de Kerstman tegen zichzelf. "Ze wilden kerstcadeautjes. Ik ga volgend jaar proberen iets te maken wat ze leuk vinden."

"Mijn hemel!" riep hij uit, terwijl hij op zijn horloge keek. "Ik zal dit jaar later zijn dan ooit!" Hij pakte de teugels en weg vlogen ze.

En dat is waarom de Kerstman te laat was.